

Arrest

nr. 211 506 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Joe Englishstraat 63 bus 34
2140 BORGERHOUT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2018 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 mei 2018 met nummer 203 941 waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen.

Gelet op de beschikking van 11 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEVRIENDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 mei 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Aan de Heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

E 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

m 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging - door twee of meer personen - dader of mededader - bij nacht, feiten waarvoor hij op 25/05/2009 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 07/02/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 27/02/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid - belaging - bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf, feiten waarvoor hij op 28/03/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

0 artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft niet langer een officieel verblijfsadres in België.

Op datum van 25/02/2008 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 07/02/2013, deze F-kaart werd gesupprimeerd op datum van 07/09/2010. Op datum van 16/03/2017 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 23/02/2016, deze werd gesupprimeerd op datum van 19/08/2013. Op datum van 16/07/2015 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 02/07/2020, deze werd gesupprimeerd op datum van 24/03/2016. Betrokkene heeft zijn verblijfsrecht verloren en werd afgevoerd van ambtswege op datum van 18/03/2016. m artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging - door twee of meer personen - dader of mededader - bij nacht, feiten waarvoor hij op 25/05/2009 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 07/02/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 27/02/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid - belaging - bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf, feiten waarvoor hij op 28/03/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. - De feiten (inbreuken op de wetgeving van drugs) zijn ontoelaatbaar vermits ze een gevaar betekenen voor de volksgezondheid en de eigen gezondheid en bovendien aanleiding geven tot het ontstaan van randcriminaliteit. Zijn gedrag (diefstal met geweld of bedreiging - door twee of meer personen - dader of mededader - bij nacht) is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele

vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 12/01/2018 dat zijn moeder, broer en twee zussen woonachtig zijn in België. Bovendien het feit dat de moeder, broer en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene verklaart ook een minderjarige zoon te hebben die woonachtig is bij zijn moeder in België. Betrokkene levert zelf geen bewijzen om deze verklaring te staven. Aangezien betrokkene ons geen naam doorgeeft van zijn minderjarige zoon nog van de moeder kunnen wij niet nagaan of deze al dan niet erkend werd door betrokkene. Ook in het administratief dossier van betrokkene zijn er geen elementen te vinden over zijn zelfverklaarde zoon. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Betrokkene verklaart tevens in zijn vragenlijst hoorplicht een langdurige relatie te hebben met iemand in België. Aangezien betrokkene nog niet samenwoont met zijn partner kan worden aangenomen dat geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. De partners kunnen het gezinsleven verder uitbouwen in het land van herkomst. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten: Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging - door twee of meer personen - dader of mededader - bij nacht, feiten waarvoor hij op 25/05/2009 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 07/02/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 27/02/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid - belaging - bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf, feiten waarvoor hij op 28/03/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. De feiten (inbreuken op de wetgeving van drugs) zijn ontoelaatbaar vermits ze een gevaar betekenen voor de volksgezondheid en de eigen gezondheid en bovendien aanleiding geven tot het ontstaan van randcriminaliteit. Zijn gedrag (diefstal met geweld of bedreiging - door twee of meer personen - dader of mededader - bij nacht) is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 12/01/2018 dat hij niet terug wil keren naar Marokko. Dit omdat hij al heel zijn leven woonachtig is in België. Echter betrokkene heeft zijn verblijfsrecht verloren en werd afgevoerd van ambtswege op datum van 18/03/2016. (Overeenkomstig artikel 19, §1 van de wet van 15/12/1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk) en legde geen bewijzen voor van het tegendeel. Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België. Op datum van 25/02/2008 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 07/02/2013, deze F-kaart werd gesupprimeerd op datum van 07/09/2010. Op datum van 16/03/2017 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 23/02/2016, deze werd gesupprimeerd op datum van 19/08/2013. Op datum van 16/07/2015 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 02/07/2020, deze werd gesupprimeerd op datum van 24/03/2016. Betrokkene heeft zijn verblijfsrecht verloren en werd afgevoerd van ambtswege op datum van 18/03/2016.

*Vasthouding
[...]*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, is het zo dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. De Raad stelt vast dat verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

[...]

9.1.1. Algemene beschouwing

Verzoeker zal in wat volgt - daarbij eveneens verwijzend naar hetgeen hij hierboven reeds uiteenzette - aantonen dat er in zijn hoofde 'ernstige en bewezen motieven' voorhanden zijn dat hij ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, een reëel gevaar loopt op een schending van artikel 8 EVRM.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in huidig geval - verzoeker beschikte meermaals over legaal verblijf via een F-kaart - in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in art. 8 EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Het gaat bovendien om een voortgezet verblijf, en niet om een eerste aanvraag, waarbij de toepassing van art. 8.2. EVRM buiten beschouwing zou moeten worden gelaten.

"De weigering van het toekennen van een verblijfsvergunning en de hierop volgende uitwijzing betekenen ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoekers. In concreto moet er dan ook nagegaan worden of de Russische instanties een rechtvaardig evenwicht hebben gevonden tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familielevens van verzoekers anderzijds." [eigen benadrukking] (EHRM nr. 29157/09,

21 juli 2011, Liu / Rusland, <http://www.echr.coe.int> (16 december 2011); T.Vreemd. 2011 (weergave HOLVOET, M., MATHIEU, C., VAN LAETHEM, K., WEIS, K.), afl. 4, 388.)

"Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang zien te vinden." [eigen benadrukking] (EHRM nr. 28770/05, 3 november 2011, Arvelo Aponte / Nederland, <http://www.echr.coe.int> (19 januari 2012); NJB (NL) 2012 (weergave), afl. 2, 123 en <http://www.njb.nl/> (19 januari 2012); T.Vreemd. 2012 (weergave HOLVOET, M., MAES, G., WEIS, K.), afl. 1, 81.)

Een dergelijke eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd in casu door verwerende partij volgens verzoeker niet gemaakt in die zin dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging impliceert op verzoekers gezins- en familielevens vervaar in art. 8 EVRM. 9.1.2. Wettelijke basis art. 8 E.V.R.M. Art. 8 EVRM bepaalt: "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en art. 8, 2e lid EVRM onafdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld: "Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een "correcte" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds." [eigen benadrukking] (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T.Vreemd. 2012, 150.) Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM. In casu dient derhalve te worden nagegaan : Of er een gezinsleven bestaat

EN

Of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre:

- a. Ze voorzien is bij wet
- b. En een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM
- c. En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken

De discussie spitst zich in onderhavige casus hoofdzakelijk toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Deze noodzaak wordt op haar beurt afgetoetst aan drie criteria :

1. Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)
2. Is de maatregel / het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken
3. Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken (is met andere woorden het 'middel' niet erger dan de 'kwaal')

Het EHRM ontwikkelde inzake het onderzoek naar het al dan niet noodzakelijk zijn van met huidige bestreden beslissing vergelijkbare maatregelen, enkele criteria.

Meer bepaald worden deze toetsstenen zoals geweten uiteengezet in het arrest Boultif dd. 2 augustus 2001 (EHRM 2.08.2001, zaak 54273 Boultif t/ Zwitserland, zie ook EHRM 18.10.2006, zaak 46410/99 Ünert/Nederland).

Het betreft hier "guiding principles" die het Hof hanteert bij als toetsstenen.

De volgende te hanteren criteria werden in voornoemd arrest geëxpliciteerd :

Volgende criteria dienen in overweging genomen:

1. de aard en de ernst van de criminele inbreuken;
2. de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;
3. de tijdsperiode tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien;
4. de gezinstoestand van de betrokkene;
5. De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;
6. De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren;

7. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;
  8. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
  9. Het belang en het welzijn van de kinderen;
  10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;
  11. In voorkomend geval bijzondere omstandigheden van de zaak, zoals bijv. medische gegevens.
- In wat volgt wordt de toets gemaakt ten aanzien van de situatie van verzoeker.

9.1.3. Toetsing aan artikel 8 EVRM

9.1.3.1. Aangaande de dwingende sociale noodzaak, de pertinentie en de evenredigheid van de inmenging

Dat er sprake is van een dwingende sociale noodzaak kan beweerdelijk worden gesteld middels verwijzing naar de door verzoekende partij opgelopen veroordelingen.

Echter betreft het hier zoals voormeld geen veroordelingen waar feiten van zwaar banditisme of zware delinquentie aan ten grondslag liggen, (stuk 1)

25/05/2009 - arrest Hof van Beroep te Antwerpen : gevangenisstraf 1 jaar 07/02/2017 - vonnis Correctionele Rechtbank te Antwerpen : gevangenisstraf 15 dagen 27/02/2017 - vonnis Correctionele Rechtbank te Antwerpen : gevangenisstraf 15 dagen met uitstel van straf gedurende 1 jaar

28/03/2018 - vonnis Correctionele Rechtbank te Antwerpen : gevangenisstraf 1 jaar

Zulks moge blijken uit het feit dat verzoeker steeds op een coulante strafmaat kon rekenen, waarbij hij - in de mate dat deze veroordelingen überhaupt werden uitgevoerd (veroordelingen tot een effectieve gevangenisstraf tot 6 maanden worden in België om beleidsmatige redenen niet uitgevoerd) - steeds in aanmerking kwam voor de strafuitvoeringsmodaliteit van het elektronisch toezicht.

Dat er op heden (nog steeds) sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op haar actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de administratie derhalve niet zomaar stellen - hetgeen zij impliciet lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

Bovendien verwijst verzoeker erop dat hij enorm te lijden heeft onder de lastens hem genomen bestreden beslissing, en dat hij thans zeer goed beseft wat de mogelijke impact van zijn handelen op zijn leven kan hebben.

Dat een bevel het grondgebied te verlaten, gecombineerd met een terugleiding naar de grens en bovendien inreisverbod van 8 jaar een geschikt instrument kan genoemd worden om de door de administratie weerhouden maatschappelijke noodzaak - quod non - te realiseren, laat verzoeker over aan de wijsheid van Uw Raad.

Echter betwist verzoeker met klem dat de bestreden beslissing evenredig/proportioneel genoemd kan worden.

Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar hetgeen hij hierna volgend uiteen zal zetten in de inzake te hanteren Boultif-criteria (zie infra).

Verzoeker erkent alvast fouten te hebben gemaakt.

Echter meent verzoeker dat de administratie met haar bestreden beslissing een middel "toedient" dat niet in verhouding staat tot het gevaar voor de openbare orde dat het bij verzoekende partij meent te moeten detecteren.

Verzoeker meent meer bepaald dat het belang dat de samenleving heeft bij het terugleiden van zijn persoon en het hem opleggen van een inreisverbod van 8 jaar, hoegenaamd niet in verhouding staat met verzoekers rechten vervat in art. 8 EVRM, en dit niet in het minst gelet op zijn huidige effectieve en constante gezinssituatie, maar ook meer algemeen gelet op zijn socio- affectieve verankering in het Rijk.

9.1.3.2. Toetsing aan de Boultif-criteria

■ De aard en de ernst van de criminele inbreuken

Belangrijk is volgens verzoeker dat het - zonder dat hij daarmee de feiten wenst te minimaliseren of er zijn verantwoordelijkheid voor wilt ontlopen - zoals voormeld geen feiten betreft die getuigen van zware delinquentie.

Het voorgaande blijkt ook uit het feit dat de strafcolleges steeds eerder beperkte vrijheidsberovende straffen oplegden (2 maal 15 dagen gevangenisstraf en 2 maal 1 jaar gevangenisstraf).

Daarbij houden strafgerichten veelal ook rekening met het strafuitvoeringsrecht en strafuitvoeringsbeleid, waarbij gevangenisstraffen onder de 6 maanden niet worden uitgevoerd, en gevangenisstraffen onder de 3 jaar maar voor 1/3 (behoudens ingeval recidive, dan is het 2/3) worden uitgezeten.

Bovendien komen vrijheidsberovende straffen onder de 3 jaar beleidsmatig principieel in aanmerking voor elektronisch toezicht (zgn. 'enkelband').

De Rechter die verzoeker deze veroordelingen oplegden weten dit, en hielden met deze strafuitvoeringsspecifieke realiteit rekening. Ze vonden het gelet op de relatieve inhoud van de respectievelijke

strafdossiers waarin verzoeker fungeerde in concreto en na het weerhouden van verzachtende omstandigheden kennelijk niet nodig om verzoeker de aanzienlijke vrijheidsberovende straffen zoals in abstracto voorzien op dergelijke feitelijkheden, op te leggen.

Dat verzoeker zich dus schuldig maakte aan feiten van zware criminaliteit die een onoverkomelijke impact zouden hebben op de Belgische samenleving en de fundamentele belangen ervan zou ondergraven, is dus geenszins aan de orde.

In die zin is er geen noodzaak in de democratische samenleving die huidige bestreden beslissing rechtvaardigt.

■ De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten

Verzoeker werd geboren in België, meer bepaald Wilrijk (Antwerpen).

Verzoeker is geboren en getogen in België.

Hij verbleef jarenlang op legale wijze in het Rijk.

Hij liep steeds school in het Rijk. (stuk 2)

Verzoeker is thans 27 jaar oud en verbleef gans zijn leven in België, doorgaans op een volstrekt legale wijze.

De duurtijd van verzoekers (grotendeels legale) verblijf in België beslaat dus gans verzoekers leven.

Thans in de gegeven situatie (geboren en getogen in België, jarenlange relatie met Belgische partner en vader van een Belgisch minderjarig kind) verzoeker terugleiden naar zijn louter theoretisch land van herkomst met een daaraan gekoppeld inreisverbod van 8 jaar, doorstaat de evenredigheidstoets gelet op het voorgaande niet.

Verzoeker heeft immers uiteraard (behoudens enkel nog een theoretische band (nationaliteit) met zijn land van oorsprong) geen enkele effectieve band meer met dit land.

Verzoeker spreekt slechts gebrekkig Berbers en nog gebrekkiger Arabisch. Zijn moedertaal is het Nederlands.

Er is dan ook sprake van een complete verankering van verzoeker in België.

Met dit element van levenslang verblijf van verzoeker in België werd in de bestreden beslissing niet echt rekening gehouden in de belangenafweging, hetgeen niet enkel problematisch is in het licht van verzoekers gezinsleven, maar ook klemt met de materiële motiveringsplicht (zie infra).

■ De gezinstoestand van de betrokkene (kinderen - partner)

Verzoeker heeft 1 minderjarige zoon, dewelke hij erkende, (stuk 4)

Een en ander dus in weerwil van hetgeen verwerende partij suggereert wanneer zij het in de bestreden beslissing heeft over verzoekers 'zelfverklaarde' zoon.

Verzoekers zoon is minderjarig, meer bepaald is hij 4 jaar oud.

Verzoekers zoon draagt verzoekers familienaam, meer bepaald heet hij M. A., en hij werd geboren te Wilrijk (Antwerpen) op 07/07/2014. (stuk 4)

Bovendien onderhoudt verzoeker inmiddels reeds een aantal jaren een relatie met mevrouw S.V.L., (stukken 6 en 9) met dewelke hij een procedure feitelijke samenwoning inleide en waarbij enkel nog een woonstcontrole diende te worden verricht door de wijkagent teneinde na te gaan of verzoeker daadwerkelijk verhuisde naar het opgegeven adres waar hij wettelijk wenste samen te wonen met voormelde partner, (stuk 5)

Het koppel verbleef tot voor verzoekers vrijheidsberoving te [...]

Ook uit de hierbij gevoegde huurovereenkomst blijkt dat verzoeker effectief samenwoonde met mevrouw V.L. te 2060 [...] De huurovereenkomst staat op beider naam. (stuk 10)

Bovendien werd verzoeker door de Politie uitgenodigd op verhoor, waarbij de uitnodiging tot verhoor op naam van verzoeker eveneens verzonden werd naar [...]. (stuk 11)

Dat verzoeker inderdaad een affectieve en duurzame relatie onderhoudt met voormelde partner, moge ook genoegzaam blijken uit een aantal hierbij gevoegde extracten van haar Facebook-pagina, (stuk 6)

Bovendien herhaalt verzoeker dat wijlen zijn vader, zijn moeder, zijn 2 zussen, zijn 2 broers, zijn ooms en tantes, en zijn neven en nichten allen de Belgische nationaliteit bezitten en woonachtig zijn in het Rijk. (zie stuk 3, zie ook stuk 1)

De bestreden beslissing zou per definitie tot resultaat hebben dat het gezinsleven van verzoeker, zijn partner en zijn minderjarig wordt beëindigd, zonder dat dit evenwel door enige noodzaak kan worden gerechtvaardigd en zonder dat zulks gelet op de hoger vermelde argumentatie, een evenredige inmenging kan genoemd worden.

Noch de terugwijzing, noch het inreisverbod gedurende een periode van 8 jaar kan legitiem en proportioneel genoemd worden.

Bovendien hebben zowel verzoekers minderjarig kind, als zijn partner, en zijn overige familieleden (moeder, broers, zussen,...) het centrum van hun socio-economische belangen kennelijk volledig in België.

Verzoekers zoon is geboren en getogen in België, loopt er school en bouwde er zijn vriendenkring uit. Dat het centrum van verzoekers minderjarige zoon volledig in België ligt, kan dan ook niet betwist worden.

Bovendien onderhoudt verzoeker niet langer een relatie met de moeder van het kind, zijnde mevrouw S.D., dewelke ondergetekend raadsman afschrift van de bijgevoegde geboorteakte liet geworden, en waarmee verzoeker nog een goede verstandhouding heeft.

Mevrouw D. (de moeder van het kind), heeft eveneens het centrum van haar voornaamste belangen in het Rijk en is hoegenaamd niet van zinnens om verzoeker ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, achterna te reizen naar zijn land van oorsprong.

Ingeval de effectuering van de bestreden beslissing, zouden verzoekers persoonlijke contacten met zijn zoon, dan ook op onevenredige wijze bemoeilijkt worden.

Een eventuele scheiding van verzoeker met zijn minderjarig kind zou dan ook een onevenredige inmenging en dus een schending uitmaken van het Universele Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), alsmede van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.

Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd. Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden. Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders.

Gelet op de huidige situatie van de verzoekers zoon en diens moeder, dewelke inmiddels verzoekers ex-partner betreft, kan onmogelijk van deze laatsten verwacht worden dat zij verzoeker achterna reizen om zich in Marokko te gaan vestigen.

Hoewel de bestreden beslissing wel verwijst naar verzoekers gezinstoestand, werd met deze toestand niet in het minst rekening gehouden.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan enkel gesteld worden dat geen afdoende belangenafweging werd gemaakt en dat de beslissing een onevenredige inmenging met verzoekers rechten vervat sub artikel 8 EVRM met zich meebrengt.

■ De vraag of uit de relatie kinderen zijn geboren;

Zoals reeds aangehaald is uit verzoekers voormalige relatie 1 op heden minderjarig kind voortgesproten, (stuk 4)

■ De ernst van de moeilijkheden die de partner en kinderen zouden ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;

Dat het volstrekt niet redelijk kan genoemd worden te verwachten dat verzoekers minderjarige zoon hem achterna zouden reizen naar Marokko volgt uit het feit dat:

Zijn zoon in België geboren en getogen is, er tot op heden school loopt, er zijn vrienden- en kennissenkring heeft, er zijn familie (grootouders, ooms en tantes) heeft, Nederlands spreekt en enkel een zeer gebrekkige kennis heeft van het Arabisch en het Berbers en dus aanzienlijke moeilijkheden zou ondervinden wanneer hij zich in hem volstrekt onbekend continent opnieuw zou moeten vestigen

De moeder van het kind inmiddels niet langer een relatie met verzoeker onderhoud zodat verzoekers zoon hem niet zomaar achterna zou kunnen reizen om reden dat dit een keuze zou impliceren tussen zijn moeder of zijn vader, hetgeen een onevenredige impact zou impliceren op het welzijn en algemeen belang van dit nog zeer jonge kind.

■ De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;

Verzoekers zoon heeft zoals vermeld de Belgische nationaliteit.

Idem wat betreft verzoekers huidige partner, mevrouw [S.V.L.].

Verzoeker zelf verbleef zijn volledige levensduur in het Rijk, en het merendeel van deze periode verbleef verzoeker op volstrekt legale wijze in het Rijk.

Zoals verwerende partij ook in haar bestreden bezat verzoeker op meerderjarige leeftijd verschillende malen een F-kaart.

Ingevolge zijn strafverleden kwam verzoeker niet in aanmerking voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit, maar voor het overige is verzoeker in wezen zo goed als Belg, in die zin dat zijn ganse levensverhaal er zich heeft afgespeeld.

De band die verzoeker nog met Marokko heeft, beperkt zich met andere woorden in wezen tot een louter de jure band die gereduceerd kan worden tot zijn nationaliteit, dewelke niet meer in overeenstemming is met zijn de facto verankering in België.

■ Het belang en het welzijn van de kinderen;

Dat verzoekers minderjarige zoon er belang bij heeft zijn (biologische) vader te kennen - ook al is de situatie op heden verre van ideaal - kan niet betwist worden.

Verzoeker wijst daarbij voor de goede orde ook op het feit dat hij zijn zoon steeds graag heeft gezien en correct heeft behandeld.

Een eventuele scheiding van vader en zijn minderjarige zoon zou dan ook een schending uitmaken van het Universele Verdrag voor Rechten van het Kind (IVRK).

Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.

Art. 3 IVRK luidt meer bepaald als volgt:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd :

De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft. 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind. "

Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden :

"1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd. 2. De Staten die partij zijn, waarborgen de verwezenlijking van deze rechten in overeenstemming met hun nationale recht en hun verplichtingen krachtens de desbetreffende internationale akten op dit gebied, in het bijzonder wanneer het kind anders staatloos zou zijn. "

Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders :

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene (n). "

Ook het belang en welzijn van verzoekers kinderen dreigt derhalve met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou gelegd worden.

■ De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;

Verzoeker verbleef gedurende zijn leven - behoudens in het kader van sporadische vakanties - nooit in Marokko.

Verzoeker spreekt slechts gebrekkig Berbers en nog gebrekkiger Arabisch zodat hij niet weet hoe hij zich ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou moeten handhaven in Marokko. Ook zijn familie is in België komen wonen en is dus uit Marokko geëmigreerd. Verzoekers sociale en familiale banden situeren zich absoluut niet meer in Marokko, maar zoals reeds aangehaald, in België.

9.1.4. Schending art. 8 EVRM en van art. 3, 6 en 9 IVRK, alsmede van art. 74/13 Vw.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing.

Het is ten eerste duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 E.V.R.M.

In de notie gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zit uiteraard verzoekers relatie zijn nog minderjarige zoon vervat.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast.

Voormelde inmenging is volgens verzoeker niet geoorloofd, in die zin dat ze niet noodzakelijk is in een Belgische samenleving, gelet op het feit dat ze na toetsing aan de zgn. Boulthif- criteria, de evenredigheidstoets niet doorstaat.

Zo is het voor verzoeker en zijn minderjarige zoon, alsmede verzoekers partner ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, onmogelijk een effectief en affectief gezinsleven voort te zetten in het land van herkomst van verzoeker.

De minderjarige zoon en partner van verzoeker zijn immers Belgen en hebben het centrum van hun economische, morele en sociale belangen in België.

De bestreden beslissing beperkt het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin dermate dat het de minderjarige zoon van verzoeker verplicht om het grondgebied van België te verlaten (om elders zijn recht op een gezinsleven uit te oefenen, dan wel te wachten tot de termijn van het inreisverbod van 8 jaar verstreken is). Dit zou in casu inhouden dat verzoekers zoon hetzij zijn moeder in de steek moet laten en zijn vader moet volgen naar een land waarmee hij geen enkele binding heeft, hetzij zijn vader in de steek moet laten door in België bij zijn moeder (verzoekers ex-partner) te blijven en aldus gelet op het verzoeker opgelegde inreisverbod van 8 jaar, zijn jeugd grotendeels zonder vader zal moeten doorbrengen.

De bestreden beslissing problematiseert zo de facto op disproportionele wijze het fundamenteel recht aan verzoekers zoon om op het Belgische grondgebied te verblijven.

Een terugwijzing naar land van herkomst van verzoeker met inreisverbod van 8 jaar houdt aldus volgens verzoeker een schending in van artikel 8 EVRM, alsmede van de hoger aangehaalde rechten van verzoekers minderjarige zoon vervat in het IVRK, alsmede van art. 74/13 Vw.

[...]

9.2.4. Motiveringsplicht: Toepasselijk recht

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd.

Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998; R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Daarenboven dringt een dergelijke uitgebreidere, extensieve motivering in rechte zich des te meer op wanneer een administratieve overheid een adviescommissie raadpleegt, maar vervolgens een beslissing neemt die tegengesteld is aan het advies van deze Commissie- hetgeen in casu het geval is. Het spreekt gelet op de motiveringswetgeving vanzelf dat de administratie in dergelijk geval zal moeten

motiveren waarom precies zij in een bepaalde casus de beslissing van een haar rechtens adviserende instantie niet wenst te volgen - hetgeen in casu niet gebeurd is.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de administratie, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen, etc. (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

[...]

Vooreerst meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet getuigt van afdoende materiële motivatie alsmede van zorgvuldigheid daar waar er geen melding in wordt gemaakt van het feit dat verzoeker geboren en getogen is in het Rijk.

Verzoeker is van mening dat dit een meer dan relevant gegeven is, in die zin dat het zijn duurzame verankering in het Rijk weergeeft enerzijds, en zijn fundamenteel gebrek aan belangen in zijn land van oorsprong anderzijds.

Van belang is daarbij ook dat verzoeker een groot deel van zijn leven op volstrekt legale wijze in het Rijk verbleef en dat hij op meerderjarige leeftijd diverse malen een F-kaart bezat.

Het is dus geenszins zo dat verzoeker steeds op legale wijze in het Rijk verblijf hield.

Ook in het kader van de reeds uiteengezette Boulthif-toets is het gegeven dat de duurtijd van verzoekers (die inmiddels 27 jaar is) verblijf in het Rijk een levenslang karakter vertoont, een element dat in aanmerking dient genomen te worden bij het beoordelen van het geoorloofd karakter van de bestreden verblijfsbeslissing.

Verwerende partij vermeld weliswaar dat verzoeker diverse malen een F-kaart bezat en dat verzoeker er zelf melding van maakt dat hij niet wenst terug te keren naar Marokko omdat hij al heel zijn leven woonachtig is in België, doch zij beperkt er zich vervolgens enkel toe te stellen dat verzoeker zijn verblijfsrecht uiteindelijk verloor en van ambtswege werd afgevoerd.

Van enige afweging van enerzijds de noodzaak de Belgische verblijfsregelgeving toe te passen, en anderzijds het gegeven dat verzoeker geboren en getogen is in het Rijk, wordt geen blijk gegeven, hetgeen volgens verzoeker klemt in het licht van de motiveringsplicht.

Tevens wordt nergens melding gemaakt in de motivering dat verzoekers kennis van het Arabisch en/of het Berbers zeer gebrekkig is. Nochtans is dit gegeven van belang om verzoekers mogelijkheid tot het overleven in Marokko te appreciëren en de evenredigheid van de bestreden beslissing tussen enerzijds de belangen van de samenleving en anderzijds verzoekers individuele belangen te kunnen toetsen. Dit klemt niet enkel met de materiële motiveringsplicht, doch ook met het evenredigheidsbeginsel, met het zorgvuldigheidsbeginsel, met het redelijkheidsbeginsel, alsmede met verzoekers rechten vervat sub artikel 3 EVRM.

Bovendien is verzoeker van mening dat het feit dat enerzijds verwerende partij weliswaar erkent dat verzoeker zelf er melding van maakte een minderjarige Belgische zoon in het Rijk te hebben, maar dat zij anderzijds het bestaan van dit kind in twijfel trekt, hoogst problematisch in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers:

"Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de administratie, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen, etc", [eigen onderstreeping] (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161.)

Verwerende partij had gelet op de twijfel die zij in de bestreden beslissing uitdrukt betreffende verzoekers mededeling dat hij een Belgische minderjarige zoon heeft, bv. nadere informatie kunnen inwinnen bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen of zich verder kunnen bevragen bij verzoeker zelf.

In die zin is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing klemt met het zorgvuldigheidsbeginsel, alsmede met de materiële motiveringsplicht.

Dat verzoeker door verwerende partij overigens impliciet verweten wordt dat hij zelf geen meer gedetailleerde informatie verschaftte aangaande de identiteit van zijn zoon, kan niet ernstig genoemd worden in die zin dat verzoeker op het moment dat hij door verwerende partij verhoord werd in het kader van de hoorplicht, van zijn vrijheid beroofd was en dus zelf geen bijkomende informatie kon verstrekken. Bovendien werd verzoeker pas in kennis gesteld van het feit dat verwerende partij zijn mededeling omtrent zijn Belgisch minderjarig kind in twijfel trok, ter gelegenheid van het lezen van de bestreden

beslissing. Tijdens het verhoor dat verwerende partij van verzoeker afnam, werd deze bekommernis hem op geen enkel moment gecommuniceerd.

Tevens maakt verwerende partij er melding van dat zij in het administratief dossier niet kon nagaan of verzoeker zijn minderjarig kind heeft erkend.

Verzoeker is van mening dat ook deze overweging niet getuigt van de vereiste zorgvuldigheid in die zin dat ook dit gegeven kon nagegaan worden bij de daartoe bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand. Overigens voegde verzoeker hierbij de geboorteakte van zijn zoon waaruit de erkenning door vader (verzoeker) blijkt, (stuk 4)

Verzoeker haalt voorts nogmaals de noodzaak aan van de proportionaliteit tussen openbare orde en het waarborgen van persoonlijke en familiale rechten en verwijst hiervoor naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest RVV 24.096 van 02/03/09).

Verzoeker is sedert zijn geboorte ononderbroken verblijvende te België.

Doorgaans verbleef hij er op volstrekt legale wijze.

Hij is volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Verzoeker is vader van een minderjarig Belgisch kind.

Verzoeker onderhoudt reeds een aantal jaren een duurzame relatie met de Belgische [S.V.L.], met dewelke hij een procedure feitelijke samenwoning inleidde.

Door enkel te verwijzen naar de eerdere veroordelingen van verzoeker zonder aan te duiden op welke wijze het persoonlijk gedrag van verzoeker nog steeds een actuele en reële dreiging vormt, en door enkel te stellen dat zijn persoonlijke en familiale belangen niet zouden kunnen opwegen tegen de bescherming van de openbare orde, heeft de administratie haar bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd en klemt ze met het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel (Zie R.v.V. 08.02.2008, nr. 7063, R.v.V. 14.12.2007, nr. 5003, R.v.V. 14.12.2007, nr. 4961).

Verwerende partij dient de redelijke afweging met artikel 8 EVRM daadwerkelijk te maken en dient aan te tonen dat verzoeker nog steeds een actuele dreiging vormt aan de hand van zijn persoonlijk gedrag.

De verwerende partij neemt daarentegen genoegen met de verwijzing naar de qua strafmaat veeleer relatieve veroordelingen van verzoeker om haar beslissing te staven.

Wat de termijn gekoppeld aan het inreisverbod betreft, dient daarenboven aangestipt te worden dat de administratie op generlei wijze motiveert waarom zij het noodzakelijk acht een termijn van 8 jaar op te leggen.

Er wordt slechts een standaardmotivering gehanteerd. Ook uit de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar kan niet afgeleid worden dat er met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden, noch kan men afleiden waarom nu precies het verbod gedurende een dergelijk lange periode werd opgelegd.

Echter stelde de RvV in een recent arrest van 31 maart 2014 (RvV dd/ 31 maart 2014, nr. 121 957) het volgende :

"in casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. "

Omdat eveneens geen behoorlijke afweging geschiedde tussen het vrijwaren van de openbare orde enerzijds, en de persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker anderzijds, besliste de RvV in gepreciteerd arrest tot een vernietiging. De Raad verwees daarbij ook naar de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod.

Verwerende partij laat bovendien na een afdoende belangenafweging te maken en hierbij de feiten en omstandigheden van de veroordelingen te bestuderen, in hun context te plaatsen en toe te lichten in haar beslissing.

De beslissing is volgens verzoeker dan ook gebrekkig gemotiveerd en strijdig met algemene beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsplicht) zodat verzoeker Uw Raad verzoekt over te gaan tot de vernietiging ervan."

3.2. Verzoeker betoogt onder meer dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd getroffen. Hij wijst er in deze op dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij geboren en getogen is in het Rijk. Verzoeker is van oordeel dat dit een meer dan relevant gegeven is, in die zin dat het zijn duurzame verankering in het Rijk weergeeft enerzijds, en zijn fundamenteel gebrek aan belangen in zijn land van oorsprong anderzijds. Verzoeker acht het ook van belang dat hij een groot deel van zijn leven op volstrekt legale wijze in het Rijk verbleef en dat hij op meerderjarige leeftijd diverse malen een F-kaart bezat. Verzoeker voert, in het licht van deze omstandigheden, tevens een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verduidelijkt de elementen die zijn zaak kenmerken, met name dat hij thans 27 jaar oud is, dat hij geboren en getogen is in België, dat hij hier jarenlang op doorgaans legale

wijze heeft verbleven, dat zijn moedertaal het Nederlands is en dat hij hier steeds school gelopen heeft. Tevens wijst verzoeker erop dat hij geen enkele effectieve band heeft met zijn land van oorsprong, dat hij slechts gebrekkig Berbers spreekt en nog gebrekkiger Arabisch. Verzoeker benadrukt dat er sprake is van een complete verankering in België. Hij betoogt dat de bestreden beslissing bij het maken van de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM geen rekening heeft gehouden met deze elementen die zijn zaak kenmerken.

3.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.5. Artikel 8 van het EVRM beschermt onder meer het recht op respect van het privéleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *“Niemiets/Duitsland”*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *“Parrillo/Italië”* (GK), § 153). Het EHRM stelt wel dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de *“gevestigde vreemdelingen”* (*“immigrés établis”*) en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *“Slivenko/Letland”* (GK), § 95-96).

3.6. In casu kan niet ter betwisting staan dat verzoeker een privéleven leidt in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker die 30 jaar oud is, is in België geboren, is nagenoeg onafgebroken in het bezit geweest van een F-kaart tot 2016, heeft hier school gelopen en heeft hier gewerkt. Dit alles vindt steun in het administratief dossier en in de stukken gevoegd bij het verzoekschrift. Het kan niet anders dan aanvaard worden dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

3.7. De uitzetting van een langdurige verblijvende vreemdeling vormt een inmenging in diens recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *“Hasanbasic v. Zwitserland”*, par. 46-49; EHRM 23 juni 2008, *“Maslov/Oostenrijk”* (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, *“Osman/Denemarken”*, § 55; EHRM 2 juni 2015, *“K.M./Zwitserland”*, § 46). In dat geval dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen waarnaar de bestreden beslissing ook verwijst. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

3.8. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *“Slivenko/Letland”* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *“Maslov/Oostenrijk”* (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *“K.M./Zwitserland”*, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *“Nuñez/Noorwegen”*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *“Mugenzi/Frankrijk”*, § 62).

3.9. Waar specifiek overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het

maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, "K.M./Zwitserland", § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze vreemdeling wordt uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake "Üner" (EHRM 18 oktober 2006, "Üner/Nederland" (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest "Emre" (EHRM 22 mei 2008, "Emre/Zwitserland", § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, "Hasanbasic/Zwitserland", § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, "Maslov/Oostenrijk" (GK), § 70).

3.10. Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verweerder in een situatie die een inmenging vormt in het privéleven van verzoeker, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privéleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

3.11. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een belangenafweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar dat zij enkel is toegespitst op verzoekers gezinsleven. Immers stelt de bestreden beslissing, *"Bovendien het feit dat de moeder, broer en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene verklaart ook een minderjarige zoon te hebben die woonachtig is bij zijn moeder in België. Betrokkene levert zelf geen bewijzen om deze verklaring te staven. Aangezien betrokkene ons geen naam doorgeeft van zijn minderjarige zoon nog van de moeder kunnen wij niet nagaan of deze al dan niet erkend werd door betrokkene. Ook in het administratief dossier van betrokkene zijn er geen elementen te vinden over zijn zelfverklaarde zoon.*

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Betrokkene verklaart tevens in zijn vragenlijst hoorplicht een langdurige relatie te hebben met iemand in België. Aangezien betrokkene nog niet samenwoont met zijn partner kan worden aangenomen dat geen sprake is van een gezinsleven in

de zin van artikel 8 EVRM. Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. De partners kunnen het gezinsleven verder uitbouwen in het land van herkomst. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

3.12. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. Zoals verzoeker terecht stelt, vermeldt de bestreden bijlage 13septies dat hij diverse malen een F-kaart bezat en dat verzoeker er zelf melding van maakt dat hij niet wenst terug te keren naar Marokko omdat hij al heel zijn leven woonachtig is in België, doch zij beperkt er zich vervolgens enkel toe te stellen dat verzoeker zijn verblijfsrecht uiteindelijk verloor en van ambtswege werd afgevoerd in maart 2016. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.13. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

3.14. Gelet op bovenstaande heeft verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Een schending van deze verdragsbepaling en dit beginsel van behoorlijk bestuur is derhalve aangetoond.

3.15. Verweerder heeft nagelaten een nota neer te leggen en verdedigt zich dus niet op de besproken middelen.

3.16. Aangezien aangevoerde onderdelen van de middelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in de onderzochte middelen aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA